

Kedves Kosárolvasók!

A karácsonyi ünnepek esti sétái előhoztak bennem némi téli hangulatot. A 2007-es év első hónapjában ez az érzés eltűnt belőlem. Semmi sem a régi, még a tél sem. A védett helyre ültetett tearózsán még mindig árválkodik egy-egy bimbó vagy virág.

A hóvirágok január közepére lassan elvirítanak. A törperózsa tövek kilombosodtak. Virít a százsorszép, az árvácska, az ibolya. A madáretetők körül sincs az ilyenkor megszokott tülekedés. Sőt! Hallottam már január közepén a cinegék nyitnikéjét, láttam a magasban egy sirály pár nászrepülését. Az iskolaudvaron kigombolt kabátban vagy pulóverben fociznak a fiúk, ahelyett, hogy jégpályává lenne varázsolvá az udvar, mint ahogy évről-évre szokott az lenni. Igaz, az épület ablakait, havas tájjá változtatták az ügyes gyermekkezek. Terveinkbe téli táj rajzolását, festését, hóemberkészítést írtunk. Hogy lesz-e a télből valami – azt majd meglátjuk. Vagy ezentúl a kutya már megeszi a telet? De az is lehet, hogy mire a körüjság a kezetekbe kerül, a tél beveti szokásos fegyvereit.

Akárhogy megváltozik a minket körülvevő világ, az élet megy tovább. A módszerkosarat ismét össze kellett állítani. A mostani írások egy része az őszi kosárba íródott, de a soproni OT módszertani anyagának közlése miatt csúszott ebbe a számba. De mi most is szívesen olvassuk, hiszen az őszi ötletek jól jönnek 2007-ben is. Ha igazi telünk nem is volt, de az őszben még bízunk.

Emri Erika

Most öt olyan írást továbbítok Nektek, mely a fent említett okok miatt nem kerülhetett a novemberi kosárba. Úgy gondolom egyik cikk sem veszített aktualitásából és szívesen olvassátok őket.

Cornell tréning – a vendéglátó szemszögéből.

Gyűrűfűn igen csak sok vendég megfordult már, de ilyen nagy izgalommal és kíváncsisággal talán még egyiket sem vártam, mint Joseph Cornellt. Egyrésztől a sok kedves barát és a világ másik végéből ideröppent világhírű, ismeretlen ismerős kényelmének, gyomrának megtöltése iránti felelősség súlya nyomott. Másrésztől a Könyv- melyből oly sok játékot merítettem – olvasása után nagyon kíváncsi voltam annak írójára, s arra, hogy a leírtakat miként adja át tanítványainak.

Pontokba szedve a készülődés stádiumai:

- felkérésre, gondolkodás nélküli rábólintás (amit persze nem bántam meg)
- Ajkai Adrival való sűrű e-mail váltás, ami az előadó szállásával, matracával, speciális étkezésével függött össze. Leginkább akkor ijedtem meg, mikor Adri megírta, hogy Cornell nem eszik húst, búzát, tejterméket. Hát akkor mit adjak neki??? Feladom – fogalmazódott meg bennem. Beszereztem egy ajurvédikus könyvet, aminek nagy

hasznát vettem. Bár Cornellnek a gonddal – ám nem biztos, hogy szakértelemmel -összeállított menüvel így is emésztési problémái adódtak. Lelkiismeret furdalásomat Ákos és társai próbálták enyhíteni.

- Nyelvi problémáimat is társaim hidalták át. Cornell nem beszél németül, én nem beszélek angolul, s jön a gubanc. De szerencsére mindig akadt valaki angolban is művelt ember a közelemben.
- Cornell megérkezik. A hely és a szállás tetszik neki - úgy tűnik. Nagy kő...potty.
- A tolmácsok is itt vannak. Másik nagy kő.
- Izgatottan várjuk a résztvevőket. Némi nehézségek vannak az idejutással – szegény kis bekötőutunk minősége miatt – de aki akart, mindenki bejutott.
- Elkezdődik a tréning, s átadjuk magunkat a természetnek, meditációnak s a Teremtőnek.

Ennyit készülődésről. Ami a 4 napot illeti, az önmagáért beszél. Aki itt volt átélte, aki nem tudott eljönni, majd legközelebb, ha esetleg újra eljön a Mester. Számomra a hatalmas feladat mellett életreszóló élményt jelentett. Nemcsak azért, mert saját magam is sokat meríthettem belőle, hanem mert talán Ti is kellemes emlékekkel gondoltok vissza az itt töltött napokra.

Fridrich Ágnes

Gondolatok az iskolaválasztásról

Múlt év szeptemberében egy szülőtárs a következőképpen fogalmazott: No, ez a mostani az iskolaválasztás éve lesz. Meglepődtem, kicsit talán el is szégyelltem magam, én egészen eddig úgy gondoltam, gyermekem idén nagycsoportos, életünket, de legfőképp az övét ez határozza majd meg. De ahogy teltek-múltak a hónapok, egyre többször került szóba az iskolaválasztás kérdése, hol aggodalmas kéztördelés, hol pedig tanácstalan vállvonogatás közepette. A legkülönfélébb, gyakran egymásnak ellentmondó vélemények futottak be s feszültek egymásnak az óvoda öltözőjében, érintve olyan sarkalatos kérdéseket, hogy milyen a jó iskola, milyen különórákat, szakköröket lehet választani, melyik a tuti biztos olvasókönyv, hogy kerülhető el a diszlexia (!) s hogy módszertanát (!) nézve mely tanítási modell korszerű. Ez volt az a pont, mely rendszerező gondolkodásra sarkallt engem, szakmámra és hivatásomra nézve pedagógust, illetve ez esetben mint szülőt.

Tehát miként gondolkodunk, hogyan is választunk mi, szülők? Kinek az érdekeit, szempontjait tartjuk szem előtt, kinek a véleményét kérjük ki, s kire hallgatunk? Mit várunk az iskolától, gyermekünkötől és önmagunktól?

Úgy vélem, ha ezeket a kérdéseket sikerül önmagunkban tisztázni, nyugalmunk, elhatározásunk s lelkesedésünk megszépíti majd gyermekeink utolsó óvodás hónapjait, bearanyozza az együtt készülődést, s persze megkönnyíti a váltást. Mert valljuk be azért, komoly lépés ez egy hétéves életében.

Adott hát a kérdés, van egy nagycsoportos korú gyermekünk, így aztán lázas keresgetésbe kezdünk. És jönnek a jó és még jobb tanácsok: Válasszunk tanító nénit, mégpedig olyat, akit lehetőleg gyermekünk is szeretettel elfogad majd, s akinek szakmai jártasságáról, gyermekközpontú nevelési módszereiről csupa jót hallottunk. Igen ám, de hol legyen ez a tanító néni? Mert bizony nem mindegy, milyen az a közeg, a közösség, melyben gyermekünk

napi szolid 8 órát (vagyis a felnőtt világban számított egy teljes munkanapot!) eltölt majd. Szóval legyen az iskola barátságos, a környezet ápolts, biztonságos, gyerekbarát. Csakhogy. Mi lesz így a gyermekünkéből? Hiszen nem elég örülni egymásnak, no meg a jó sorsnak, mely egy ilyen iskolát kerített utunkba, szeretnénk persze, hogy az intézménynek stabil értékrendje, határozott s jól kivitelezett ütemterve legyen, mely kihozza gyermekünkéből mindazt, ami benne rejlik. Lehetőség szerint persze még annál is többet. Mert ugye ez a világ már nem az, melyben mi, aggódó szülők boldog gyermekkorunkat éltünk, itt már komoly elvárásoknak kell megfelelni. Aki most lemarad, végleg lemarad? Nosza, jöhetnek a különórák, a számítástechnika, az idegen nyelvek, lehetőleg mindez már első osztálytól, hiszen a verseny elkezdődött, a gyerek fogékony, most kell a jövőjét megalapozni!

Azért mégis motoszkált bennem a kétely, vajon tényleg erre van szüksége a gyermekemnek? Ez valóban az ő érdeke, vagy annak a szülői elvárásnak a lenyomata, hogy gyermekünk legyen sikeres, valósítsa meg terveinket, váltsa valóra álmainkat? Merészen, kétséget nem tűrően állítjuk, gyermekünket mi ismerjük a legjobban, tudjuk, mire van szüksége, s igyekszünk azt megadni neki. Jól jöhet ilyenkor bizony az óvó néni véleménye, aki gyermekünket közösségben, társas kapcsolataiban látja, feltérképezi erősségeit, gyenge pontjait, felméri tempóját, terhelhetőségét - a pedagógus szemével. Érdemes odafigyelni minderre, hiszen gyermekünk "munkahelyet" vált ugyan, de továbbra is egy gyerekközösség tagja lesz majd az iskolában. És ez a következő sarkalatos pont. Júniusban még önfeledten játszik az óvodaudvaron, élvezi sikereit és bezsebeli a dicséreteket a délelőtti foglalkozásokon, feltehetőleg nem alszik ugyan, de pihen ebéd után, majd jöhet a nyári szünet!

Szeptemberben pedig lelkesen indul iskolába, büszke, de azért szorong is, új környezet, új barátok, minden csupa új és még ismeretlen. Szóval izgul. Izgulunk. Szeretnénk, ha gyermekünk beilleszkedne, csupa jó élményekkel térne haza, és mesélne, mesélne, vég nélkül. Örömmel, izgatottan, majd az idő múlásával egyre természetesebben, magabiztosabban, szóval olyan iskolásformán. Szeretnénk, ha lelkesedése nem múlna, szeptember 2-án, és októberben, és márciusban, és a következő évben, években sem. Mert tanulni jó dolog, a tudás pedig érték.

Nincs itt ellentmondás? Tanulás, mi több, versenyképes tudás - ha ez az elvárás, akkor mégiscsak illene feszíteni azt a húrt, beíratni gyermekünket különórákra, idejekorán elkezdni a felnőtt világban elengedhetetlen ismeretek megalapozását. Ez természetesen mind igaz, s ezen elfoglaltságoknak meg is találjuk majd helyét és idejét gyermekünk iskolás éve alatt. De nem azok kezdetén, nem az első és második osztályban.

Döntésünk egyik sarkalatos pontja az idegen nyelv bevezetésének kérdése. Nyelvtanárként olyan iskolát kerestem, mely még nem engedett az általános szülői nyomásnak, s nem vezette be első osztálytól valamely idegen nyelv tanítását. Sokakban felmerült a gondolat, mi szükségünk is lenne erre, hiszen gyermekünk, ha nem is beszél még, nyilván már tanul itthon egy idegen nyelvet. Nos - nem tanul. Úgy gondolom, ráér még, először tanuljon meg az anyanyelvén írni, olvasni, bővítse szókincsét, kerüljön személyes kapcsolatba könyvekkel, olyan könyvekkel, melyek magukkal ragadják fantáziáját, bevezetik az olvasás világába, olvasó emberré teszik. Az olvasás, az olvasott szöveg értése és értelmezése ugyanis a minőségi idegennyelvtudás alapja, elengedhetetlen előfeltétele. Minőségi nyelvtudás pedig sokkal többet jelent, mint boldogulni külföldön, megtalálni a szállodát, vásárolni a pékségben. Minőségi nyelvtudás az, mellyel meggyőződésünket, érzelmeinket kifejezhetjük, melynek segítségével érvelünk, meggyőzünk, kommunikálunk. Az ehhez szükséges tudás pedig nem nyelvi panelmondatokból építkezik, hanem magából az olvasásból, az olvasott szöveg értéséből.

A minőségi nyelvtudás megszerzése bizony eltart egy darabig - ez tény. Én inkább úgy fogalmaznék, soha nem is ér véget. Miért ne kezdjük akkor minél hamarabb? Egy egészen

egyszerű okból: Gyermeünk magyar nyelvi környezetben nő fel, az idegen nyelv tanulása olyan területre viszi, melyen a magyar és bármely idegen nyelv szerteágazó különbségeiben rendszereket, struktúrákat kell újra értelmeznie, épphogy megismert fogalmaknak új jelentést adnia - mindezt a hatékonyság legcsekélyebb jele nélkül, ezen feladatokhoz ugyanis még nem nőtt fel. Megtanulja persze, ha szükséges, de ennek a tanulási szakasznak valódi hozadéka nem lesz. A tudás, amit így az első és második osztályban megszerezhet, azt később, harmadikban 1 hónap alatt elsajátíthatja. Amit tehát sok iskola már szinte az első naptól beépít gyermekünk napirendjébe, annak leghamarabb a 3. osztálytól kellene következnie.

Mindennapos tapasztalat a középiskolákban, hogy az általános iskolából érkező diákok idegen nyelvi tudása finoman szólva is szerteágazó, tarka. Ugyanezen tapasztalat része, melyet gimnáziumi csoportjaimnál nap mint nap tapasztalok, hogy az idegen nyelvi tanulmányokkal eltöltött évek száma és a valós nyelvi szint még csak köszönő viszonyban sincsenek egymással. Az, hogy valaki már 6 éve tanul egy idegen nyelvet, semmire sem garancia, ha nem jó időben kezdte, nem volt miből s mire építenie, nem volt anyanyelvi stabilitása - egy jó ütemben haladó, szorgalmas, de kezdő nyelvtanuló egy-két év alatt utolérheti. Mire fel tehát a nagy sietség?

Persze mondhatjuk, hogy gyermekünk élvezzi az idegen nyelvet, s végül is ártani nem árt. Nos, ha összeadjuk az így eltöltött időt, bizony az nem kevés, ezalatt gyermekünk sportolhatna, énekelhetne, kézművesedhetne, vagy csak egyszerűen jól érezhetné magát egy szeretetteljes családi beszélgetésben vagy játékban, amire mai világunkban -bizton állíthatom- óriási szüksége van.

S ha már az idegen nyelveknél tartunk, muszáj szót ejteni azok egymásra épüléséről. Nem mindegy ugyanis, hogy mi, magyarok, milyen idegen nyelven tanulunk először. Nyelvtanulásunk akkor lesz igazán sikeres és gördülékeny, ha első körben egy jól strukturált, logikus nyelvet kezdünk tanulni, mint amilyen például a német nyelv. Ez ugyanis szerkezetében olyan alapokat ad, melyeket a következő nyelv, mint például az angol elsajátításában kiválóan alkalmazhatunk. Az angol mint világnyelv nyilván nem maradhat és nem is marad ki gyermekeink tanulmányaiból, de a megfelelő sorrendet betartva az eredmény látványos, meggyőző lehet.

És ha most abban reménykedünk, hogy ha felveszik majd gyermekünket egy jó gimnáziumba, akkor már sínen lesz az élete, és mi hátradőlhetünk, hát tévedünk, mégpedig nagyot. Ha úgy gondoljuk, az egyetem kapuján belépve vagy szakmával a kezében megnyugodhatunk, hát önmagunkat áltatjuk. Ha azt képzeljük, hogy az első fizetésével a zsebében a tanulás minden formáját maga mögött hagyhatja - bizonyos hogy nem így lesz, hiszen mi sem ezt tettük, tesszük.

Hogy ez addig hány tanulóval eltöltött év?
Sok, rengeteg. Miért is kellene akkor ezt elsietni?

Szabó Éva

Mindig tudtam, hogy nem akármilyen kollégáim vannak. Kreativitásuk, ötletgazdagságuk kimeríthetetlen. Bármikor találkozunk munkahelyen vagy azon kívül mindig valami újat, használhatót tudunk egymásnak mondani, ajánlani. Ha le is írnák, rendre ki is tölthetnék a Módszerkosarat. Sajnos az egyre bővülő felesleges adminisztráció mellett már senkinek nincs se kedve, se energiája írogatni. Azt mondják, e helyet is inkább alkotnak, dolgoznak. És nincs igazuk? Most mégis engedtek kéresemnek ketten is. Olvassátok!

Kiskerti szüret

Az iskolák (így a miénk is) szívesen felvállalják a hagyományőrzés feladatát, hiszen tudják, hogy ez az értékközvetítés egyik módja. Viszont a vidékről földrajzilag, életvitelben távol eső fővárosban ez igen tankönyvszagúvá válhat. Szerencsés esetben azonban életszerűvé tehetjük.

Budapest kertvárosi övezetében megadatik ez a szerencse. A néphagyomány, a szüret adott. Léteznek aktív, kreatív pedagógusok, akik október tájékán környezetismeret, technika, rajz, olvasás tananyagukba beleszővik ezt a témakört. A kertváros adottságai folytán gyakorlattá válhat az elmélet: végy egy szőlőtermő kiskertet, és „szabadíts” rá egy osztályt! Mivel azonban előzményei is vannak a munkának, így nem válik pusztán tarolássá a szüret.

Előkészítés:

-Környezetismeret:

- a növény életfeltételei (a napfény és a talaj fontossága szőlőtermelésben)
- a fás szárú növények felépítése (de: szőlőtőke nem fa, nem bokor!)
- a szőlőtermés részei
- a szőlő és bortermelés összefüggése (nagyobb bortermelő vidékeink-térképhasználat)

-Technika:

- szőlőfürt papírmásé vagy sóliszt golyókból

- Olvasás:

- őszi mesék, olvasmányok, versek (pl. Szilágyi Domokos: Ősz)
- szőlős, boros találós kérdések (pl. Sok a szeme, s eggyel se lát. Akár piros, akár sárga, elszédít.)
- lexikon használat: Ablak Zsiráf, Magyar értelmező kéziszótár (a szüret és kellékei: pl. szüret, hordó, kádár, puttony, prés, stb.)
- gyűjtőmunka (könyvtárhasználat ill. a család bevonása: kellékek felkutatása)

-Ének:

- szüreti dalok (Érik a szőlő....stb.)
- hagyományőrző játékok

-Rajz:

- pl. szőlőfürt színkeveréssel (lila és zöld kikeverése főszínekből)

Napköziben délután mindez elmélyíthető, kibővíthető, begyakorolható vagy éppen ott megvalósítható

Megvalósítás:

1. Séta a kiskertig (egy kis testedzés, egy kis egészségmegőrzés, egy kis környezetismeret)
2. A tanultak felelevenítése a helyszínen (egy kis elméleti ismétlés); a szüreti munka menete (ki mit csinál és hogyan ?) ill. a kellékek bemutatása, használata. Ha nem sikerült darálót, prést szerezni, technika órán krumplinyomóval is kísérletezhetünk (a gyerekek kitartását vizsgálhatjuk vele)
3. A szüret (végre gyakorlati munka!) Remek alkalom, hogy megfigyeljük, hogy működik a munkamegosztás, a segítőkészség az osztályban, kik találják fel magukat, kik az aktív, kik a passzív résztvevők, kiket ismertünk eddig félre, stb. Közben énekelhetünk, verselhetünk. Végül játszhatunk, mulathatunk (aktív szülők „hamubasült” pogácsát is készíthetnek erre az alkalomra). Ne felejtsünk rendet rakni magunk után a kiskertben, mert különben jövőre már nem lát szívesen a „gazda”!
4. Séta vissza az iskolába.

Lezárás

-Technika vagy környezetismeret:

- krumplinyomós préselés
- a szüret menetének felelevenítése

-Matematika:

-súlymérés (ha hoztunk „haza” szőlőt), igazságos elosztás egy-két szöveges feladat alkotása

-Rajz:

-élmény utáni ábrázolás vagy szőlőlevélnyomat készítése vagy őszi kép préselt levelekből

Napköziben mindezt „végigfuttathatjuk”: eljátszhatjuk, elmesélhetjük, lejegyezhetjük.....

Mi még csak két éve „hagyományőrizzük” a pesti szüretet, de szándékunk a jövőbe mutat.

Meszlényi Bernadette

Ősz a napköziben

Az ősz, mint évszak jegyeinek a megfigyelése tanulmányi sétával az iskola közelében-levelek, termések gyűjtése, kertek, színek megfigyelése. Az időjárás megbeszélése (hőmérséklet, napsütés, szél, csapadék)

A gyűjtött levelek lepréselése, termések beazonosítása, otthonról hozott préselt kerti növények csoportosítása, kiállítása-zenehallgatás (Vivaldi: Négy évszak)

Versfelolvasás- szépírással a faliújságra Pl. Itt van az ősz, itt van újra – a versek köré levélerezet minták. Őszi dalok gyűjtése. Fogkrémmel kevert temperával őszi gyümölcsök ablakfestése a teremben.

Közös szüret egy osztálytársnál. Minden gyereknél otthonról hozott más-más formájú vesszőkosárka, melyeket összehasonlítottuk. A gyűjtött dalok eléneklése a kertben a szüret előtt, alatt.

Szüret a kolléganő által leírtak alapján.

Napköziben a szőlőfürtök megfigyelése, alakja, színe, íze. Must készítése munkamegosztással: lányok szemezték a fürtöket, a fiúk krumplinyomóval „préseltek”. Mindenkinek jutott kb. 1 dl. Összehasonlítottuk dobozos szőlőlével, megnéztük, hány % a gyümölcsstartalma. Egy pohárral kinn hagytunk. Megfigyeltük a változást 3 nap múlva, hogy mi történt: muslica, erjedés – kiöntöttük, vége.

Kapott sablonra krepp papírból fürtkészítés. Sólisztgyúrmából szőlőszemek formázása, hurkapálcára fűzése – gyerekenként kb. 40 szem. Temperával befestettük, következő nap spárgára fűztük, összekötöttük, levelet készítettünk hozzá.

Helle Mariann

A természetjárás tanítványainkkal az év minden szakában sok élményt nyújt. Ne gondoljuk, hogy csak „jó időben” (tavasztól őszig) érdemes kirándulni. Megfelelő előkészületek után a hidegebb napok is sok látnivalót, kellemes kikapcsolódást nyújtanak. Különösen akkor, ha Barna Pannira hallgatunk.

Kalaplengetés lett a címe egy játéknak, melyet Cornell könyvéből, a Kézzelel fogva gyermekekkel a természetben címűben találtam.

Óvodás gyerekekre átírtuk, olyan környezeti nevelési játékot alakítva belőle, mely megtartja az eredeti alapötletet, de kicsit tovább fejlesztve, szélesebb területen is segít a világ és saját magunk megismerésében, felfedezésében.

A „néma karaván” nevet viselő ötletéről van szó. /bár a kiadvány most nincs nálam, de így emlékszem/

A mi változatunkban kirándulás előtt hívtuk fel a gyerekek figyelmét arra, hogy valami új dolgot próbálunk ki: mivel mindenkin ügyis sapka van, figyeljék meg, mikor lendíti meg az egyik felnőtt a saját sapkáját. Aki ezt észreveszi, kapja le a sajátját, és lendítse ő is. Mikor meggyőződünk róla, hogy mindenki észrevette, kezdődik a dolog.

Ugyanis **ettől a pillanattól kezdve senki nem szólhat egy szót sem!**

Az eredeti játékban a környező terület hangjait figyelik a „néma” résztvevők, amit az emberi zajoktól csak ritkán hallani...

Mi ugyanúgy tovább folytatjuk a „pöszmötölést”, a picike csodák felfedezését, mint máskor kirándulás közben, de most **szavak nélkül!** Minden más kommunikáció megengedett! Lehet mutogatni kézzel-lábbal, lehet arckifejezéssel tudtára adni a másoknak, ha valamit látunk, lehet a testünkkel is értesüléseket továbbítani. Volt, hogy kövekből, faágakból rakták ki a gyerekek az „üzenetet.”

Érdekes az ilyen időt elég hosszúra szabni, mivel meg kell szokni a helyzetet. Mi, felnőttek előre készülünk, így komoly problémahelyzeteket hívunk életre. Pl. a kalaplengetés idején „vesszük észre,” hogynem használtuk a kullancsriasztót! Buzgón mutogatva üzenünk egymásnak és megtörténik a dolog, Szó nélkül! Volt eset, mikor egy útkereszteződéshez értünk a csend idején: higgyétek el, mi is kíváncsian vártuk, hogyan oldják meg az 5-7 évesek a helyzetet. A talpraesettebbek intésére leült a csapat. Egy felnőttel két gyerek elindult az egyik úton. Kisvártatva visszajöttek, és a másik irányban elindulhattunk, mert erre adtak jelt. Előfordult egy főváros közeli kirándulóhelyen, hogy számunkra ismerős óvónők és

óvodások szülőkkel közös kiránduló csapatával találkoztunk .Szándékosan nem intettük le a csendet, így képzelhetitek a másik csapat megrökönyödését: hangos üdvözlésükre mosolygás, ölelés, kézfogás volt a válasz. Szerencsés régi ismerősök is voltak közöttük, rögtön sejtették, hogy valamit játszunk, csak kicsit komolyan. Persze, a hegytetőn újból találkozva mindent megmagyaráztunk...

A csendnek akkor szakad vége, ha valamelyik felnőtt ismét meglengeti a kalapját, sapkáját. Aki tudomásul vette, kalaplengetéssel válaszol.

Ha időnk van rá, megbeszéljük, kinek mi tetszett a legjobban, mi volt a nehéz, az érdekes... **Arra vigyázni kell, hogy fegyelmzési okból soha ne használjuk fel ezt a módszert, ill. játékot.** Bízniuk kell a gyerekeknek bennünk, hogy valóban okosító és ügyesítő játékról van szó.

Nem érdemes gyakran alkalmazni sem, hiszen érdekességét veszti. No és „a gyerek akkor tanul, ha beszél, he kérdez”.

Sajnálatos módon nem sok alkalmunk van nagy kirándulásokra, de bárhol alkalmazható ez a játék. Kicsit átalakítva /csak az óvónő tesz fel egy sapkát és ez a jel a csendben való további tevékenykedésre/ az óvodai csoportszobában, játékidőben, az udvaron, stb lehet alkalmazni. **Itt is az a szabály, hogy nem a csend megteremtése a cél,** hanem valamilyen más nevelési feladat! Pl. a metakommunikáció fejlesztése, a másik értesítése rajzzal, mutogatással, arckifejezéssel ,stb

Óvodánkba sok óvónő jár a bemutató foglalkozásokra, a továbbképzésekre. Tetszik nekik a játék Próbáljátok meg Ti is! ...

Barna Panni

Az alábbi címből is következik, hogy a novemberi kosárba készült a cikk. Gondolkodtam el tegyem-e a következő karácsonyra, de nem. Így legalább időben beszerezhetitek a hozzávaló irodalmat, és már előre böngészhetitek családtagjaitokra szabva az ötleteket. Jó időtöltést!

Ünnepvárás – ha már kezdenek felnőttekké válni gyermekeink

Nem tudom pontosan, honnan ered az Adventi naptár szokása Magyarországon. Arra a 24 kinyitható kis ablakos dologra gondolok, amit Karácsony előtt kapnak a gyerekek... Az én gyerekkoromból nem emlékszem ilyesmire. De mostanság elterjedt dolog lett. Számptalan formában és árfekvésben VÁSÁROLHATÓ, de ügyes kezűek és okos környezetvédők ötletes sajátkezü megoldásairól is tudunk.

Lényege az, hogy december elsejétől minden nap reggel valami meglepetést tartogat számunkra az Adventi naptár. A meglepetés lehet csokoládé, vagy bármilyen más apróság .Lényege az ünnepi izgalom fokozása, vagy éppen a meglepetésre való várakozás, a kíváncsiság legyőzésének „gyakorlása”. Mint sok egyéb dolgot, ezt is szerettem volna úgy átalakítani, hogy az élet több területén legyen hasznunkra ./nekem is és családomnak is / Most az emberi kapcsolatok oldalát, az erre való odafigyelést terveztem be magamnak... Törtem a fejem. Van három nagy gyermekem, akik közül ketten már nem velünk élnek, de boldog párkapcsolatban. Őszintén szólva legjobban a hangulatos beszélgetéseink hiányoznak azóta. Ritkábbak a találkozások, és természetesen mások a témák. /unkák még nem születtek/ Szerettem volna valami olya ünnepre készülődést segítő, otthonuk emlékeit is idéző dolgot adni nekik, hogy láthatatlanul velük is legyenek, és ha velem nem is, de kedveseikkel beszélgethessenek...

Ezért az idei Adventi naptár kicsit átalakult. Igaz, több időt is vett igénybe, ami szintén jó dolog- nekem. Összeállítottam apró finomságokból a háromszor huszonnégy kis csomagot. Elővettem egyik aforizmagyűjteményemet, most a BOLDOGSÁGRÓL szólót. Lassan olvasgatni és válogatni kezdte: melyik gyerekem, melyikük aktuális kapcsolata, melyik élethelyzet segítője, elgondoltatója, megoldásának segítése lehetne egy-egy mondat! Azokat szépen leírtam, volt amelyiket háromszor, mert minden gyerekemnek szólhatott.. Volt, amit kétszer, hiszen a párra már rátalált gyermekeim már több mindent máshogyan éreznek, látnak. /vagy csak én szeretném?!/ Volt, ami a még velünk élő lányunknak adhatott derűt, jókedvet, gondolatokat.

Kíváncsian vártam a hatást. Nem állítom, hogy minden nap hálás köszönettel telefonáltak! De találkozásainkkor óriási szeretettel számoltak be a csomagocskák kinyitásáról. Állításuk szerint a finomságot mellékesnek érezték! Izgatottan bontották ki az Írást, és nagyon jókat beszélgettek, vitakoztak róluk. Sikerült aznapra gondolkodnivalót találni, egymást jobban megismerni, megtanulni egymás gondolatmenetébe beilleszkedni. Kiderült, hogy a levélkéket gyűjtik, mert alkalomadtán együtt, közösen is el szeretnék olvasni apával a többiekkel, és velem. Talán nem nagy dolog amit kitaláltam, de a Módszerkosár „emberi kapcsolatok” kis sarka elég üres...Oda küldöm nagy-nagy szeretettel.

Barna Panni 2006. december

Elsőseimmel 2-3 hetente ebéd után buszra szállunk, és könyvtárba megyünk. Ezt tesszük szeptember óta. Hogy miért viszek olvasni még nem tudó gyerekeket könyvtárba? –a pedagógusok körében ez nem kérdés. Ott várja csoportomat egy nagyon kedves gyermek könyvtáros és egy nagyon kedves dráma pedagógus. Úgy elszórakozunk minden alkalommal, hogy a gyerekek nagyon várják ezeket a délutánokat. Természetesen emellett „komoly” könyvkölcsönzés is folyik. Olvassátok Muntyán Barbara dráma pedagógusunk egyik foglalkozási tervét.

Reklám helye: Ő a XVI. Ker. Veres Péter úti Szabó Ervin Fiókkönyvtárban érhető el.

Illyés Gyula : Régi tél

Ha fáztam , ha nagyon fáztam ,
kiszaladtam, korcsolyáztam,
befűtöttem magamat,
keringve a kert alatt,
körözve a Séd jegén
kályha lettem magam én!

Piros képpel, mint a kályha,
futottam be a szobába.
Tűzeltem, mint a parázs.
Ámult-bámult csak a ház.
Hamarabb, mint Benedek,
zsákban hoztam meleget.

Drámafoglalkozás a könyvtárban

- 1. osztályos napközisek számára
- 90 perc
- olvasóterem, székek körben, középen szőnyeg, szabad mozgástér

A foglalkozás témája alapvetően a tél, amikor már elmúltak az ünnepek és körül vesznek minket az alapvetően kissé barátságtalan , sötét , fagyos januári, februári esték,

Hogyan tölthették dédszüleink, nagyszüleink a hosszú, fázos téli délutánokat?

1. Bemelegítő gyakorlatok: Hóemberek vagyunk - / olvadás – fagyás /
2. Járás nagy sárban, fagyott, göröngyös talajon, síkos úton , nagy hóban, jégen
3. Hideg- meleg élmény felidézése: forró sült gesztenyét eszünk,

hideg fagyit kóstolunk
 zuhanyozunk és a víz hirtelen
 hideg lesz
 meleg fürdőbe, hideg tengerbe
 lépünk
4. Tapintás alapján felismerés : csukott szemmel egy szén darab és egy jégkocka jellemzése
5. Szimatoló: jellegzetes téli sütemény fűszerek felismertetése gyömbér, fahéj, szerecsendió
6. Kóstolgató: méz és sütőtök ízlelése bekötött szemmel
7. Színválasztó: előre elkészített színes papír darabkák közül minden gyerek választ egy-egy számára a telet jellemző színt, meghallgatjuk egymást az okokról / Zenehallgatás- Vivaldi : A tél /
8. Családkereső: névkártyák szerint a gyerekek négy csoportot / családot alkotnak
9. Album készítése : a család egy jellemző téli időtöltéséről

- címadás
 képek a nagypapa, nagymama gyerekkorából
 - címadás
10. Memória próba: - mi volt a képen

- mi változott
11. Én, a forró kályha.... mindenki kiválaszthat magának egy tárgyat és elmeséli annak „bőrében” a gondolatait
12. Illyés Gyula: Régi tél

Muntyán Barbara

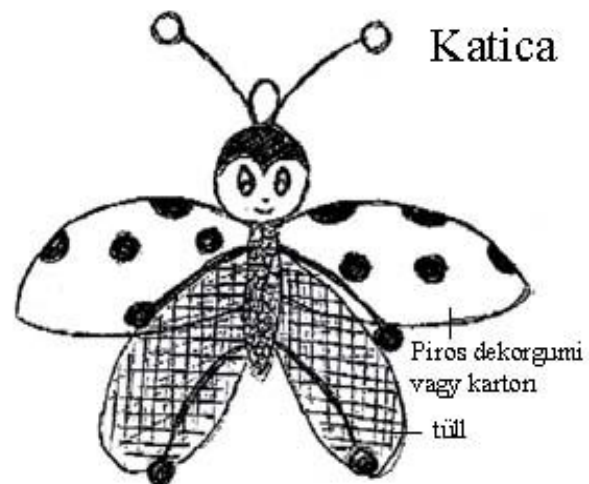
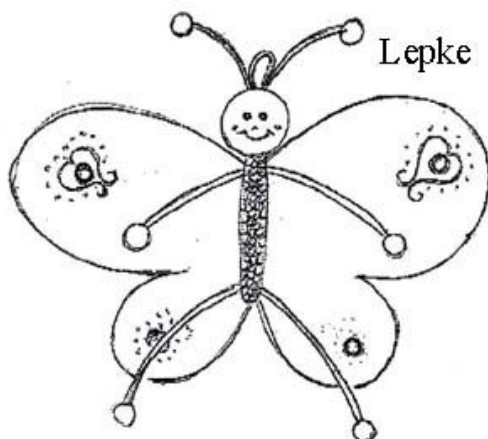
Művészi vénával megáldott szülő nagy kincsnek számít. Még csak fél éve vagyunk kapcsolatban, máris számtalan gyönyörűség került ki a keze alól. Mindezt négy kis gyermek mellett (tanítványom a legidősebb) teszi. És nincs egyedül. Elmondhatom, lubickolok a szülői segítségekben. Ilyen helyzetben még soha sem voltam. Az alább leírt lepkét egy márciusi kézműves foglalkozáson készítjük el szülői vezénnyel.

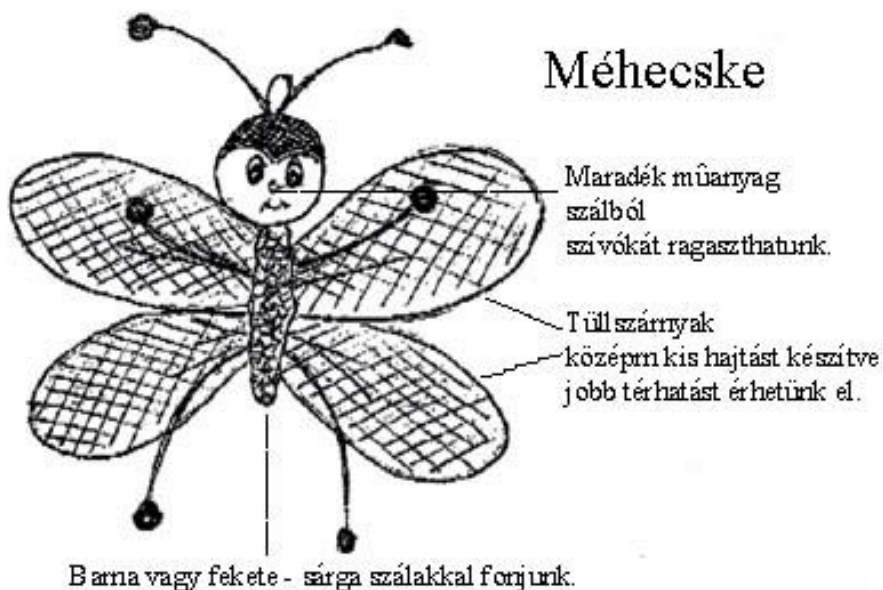
Kézműves foglalkozáshoz ötlet

Ha már közeledik a tavasz, készítsünk térfonással színes pillangókat!

1. Vegyünk egy natúr 1,8-2 cm átmérőjű fagyöngyöt, és vékony filctollal rajzoljunk rá arcot.
2. Válasszunk két egymáshoz illő színű (de egymástól jól elválló) térfonásra alkalmas műanyag szállat (kb. 80cm hosszúak és üregesek legyenek). Pl. kék-fehér vagy piros-sárga... színeket.
3. Az egyik szálból vágjunk le a karnak egy 9 cm-es, a lábnak egy 11 cm-es darabot. Fűzzünk bele drótot (átm: 0,6 cm) és ragasztó pisztoly vagy erős, gyorsan száradó ragasztó segítségével ragasszunk a két végére 1-1 fa vagy műanyag gyöngyöt. Ezzel rögzítjük a drótot is.
4. Hajtsuk félbe a maradék 2 hosszú szállat és fűzzük felülről a gyöngybe (ami a fej lesz).
5. Az egyik hurok legyen kb.4-5cm hosszú (ebből lesz a csáp) , a másik pedig kb. 2cm hosszú, ez lesz a az akasztó.
6. A fej alatt kössünk 2-3 csomót térfonással (lásd az ábrán), majd illesszük a szállak közé a kart és folytassuk a csomók sorát kb. 4cm hosszan, ahol a lábat kell a szállak közé helyezni és további 2.3 csomóval rögzíteni.
7. A szállak elvágása előtt keresztben csomózzuk össze őket. Ragasztóval biztosíthatjuk a rögzítést.
8. A csápnak a 4 cm-es hurkot vágjuk félbe, fűzzünk bele drótot és ragasszunk a végére gyöngyöt.
9. Vágjunk szárnyat gumilapból (esetleg kartonból) díszítsük ki és ragasszuk a testre. Már el is készültünk.

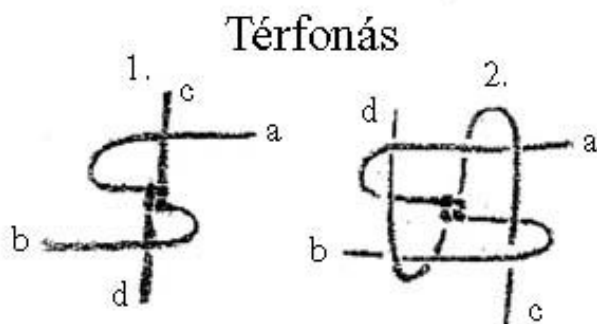
Innen pedig szárnyalhat tovább a fantáziánk. Ezzel a módszerrel készülhet katicabogár vagy méhecske is. Ezek igazán élethűek lehetnek, ha van egy kis maradék fehér és fekete túlldarabunk is.

Meghúzzuk a szálat és kész a csomó. Ha a szál végeket mindig ugyanarra az oldalra fektetjük, akkor szögletes csomót kapunk; ha átlósan fektetjük, akkor kerek csomót kapunk.

A lepke ötletét a **Térfonás** című könyvben lehet megtalálni, a többi továbbfejlesztés.

Jó szórakozást!

Sztanevne Rácz Katalin

Remélem, minden kosárolvasó talált magának hasznos anyagot. Kívánom, hogy jó kedvvel hasznosítsátok. Üdvözlettel:

Emri Erika